
Theaterfotografie

Het werk van de theaterfotograaf is per definitie paradoxaal. Het legt vast wat voor de vluchtigheid bestemd is. Het theater gebeurt op dat broze wrijvingsmoment wanneer een publiek een scènische aanbieder ontmoet. Daarna bestaat het theater niet meer. De fotograaf slaat de levende interactie in een stilven neer waaruit de confrontatie verdwenen is.

Niet alleen fixeert de theaterfotograaf het vergankelijke, hij grijpt ook in in het blikveld van de toeschouwer. Essentieel aan theater is dat het, anders dan film en televisie, de vrijheid aan de kijker geeft zelf het beeld in te stellen : waar je naar kijkt en in welke volgorde. De fotograaf plaatst opnieuw eigenmachtig grenzen, bakent een kader af waarin het theater geleid wordt, creëert een hiërarchie in het kijken.

Hoe theater fotograferen ? Als een politonele fotograaf die de dode zo klinisch mogelijk vastlegt? Als een reporter op zoek naar intense momenten waar lichaam en beweging zich tot een beeldspanning stollen ? Als een kunstenaar die tracht de eigenheid van het theatrale te verbeelden ? Als een provocerend oog dat de toneelillusie wil expliciet maken ? Het is belangrijk die vraag nu te stellen, op een ogenblik dat theatermakers meer en meer beseffen dat de produktie niet alleen staat, maar omringd wordt door tal van documenten die de theatrale receptie beïnvloeden : begeleidende teksten, vormgeving, papierkwaliteit, beeldmateriaal, enz. Ze bepalen mee de identiteit van het kunstwerk. Het is daarom belangrijk aansluiting te vinden bij fotografen die de eigenheid van een produktie in beeld kunnen vertalen.

Een serie over theaterfotografie. Met stellingen over de plaats en de functie van de fotograaf tegenover theater. Met een kijk op het werk van Belgische theaterfotografen. Vooral met veel beelden.

Dirk Lauwaert opent met een pleidooi voor meer modedefotografie in het theater. En start een onderzoek naar theatraliteit in fotografie. Tegenlicht is gewenst. Een voor-beeld.